

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ

Χαίρεται όταν τον φωνάζουν με το μικρό του όνομα, Νικήτα ή γιατρέ. Τον ενοχλούν όμως συγκεκριμένες στάσεις ζωής όπως η γκρίνια και η μεμφιομρία. Αντιπαθεί τη «συνωμοσία της μιζέριας». Ενώ ήταν βουλευτής και υπουργός, επέλεξε τη Δημαρχία του Δήμου Αθηναίων γιατί η Αθήνα είναι η πόλη που ζει και εργάζεται ο Νικήτας Κακλαμάνης. Είναι το μεράκι και το πάθος του.

Οραματίζομαι να αφήσω το αποτύπωμά μου στην καρδιά του πολίτη

-Ποιο είναι το όραμά σας για την Αθήνα; Να γίνει η Αθήνα η πόλη της ζωής μας, η πόλη που γέννησε την έννοια του πολιτισμού, «Αιώνια Πολιτιστική Πρωτεύουσα». Σκοπεύω να αναλάβω πρωτοβουλίες που θα καταστήσουν την Αθήνα μια μόνιμη πολιτιστική πρωτεύουσα με διεθνή ακτινοβολία.

-Με τους Ολυμπιακούς έγιναν πολλά στην Αθήνα, τι μένει να κάνετε; Να ενσωματώσουμε τον Ολυμπιακό «πρόικα» στην καθημερινότητα του πολίτη. Η καθαρή Αθήνα, η πράσινη Αθήνα, η κοινωνικά ευαίσθητη Αθήνα είναι οι στόχοι της πρώτης τετραετίας, όπως και η διπλή ανάπλαση (Βοτανικός-Λεωφόρος Αλεξάνδρας) με το νέο γήπεδο της ομάδας της πόλης μας.

-Τι αγαπάτε και τι απεχθάνεστε στην Αθήνα; Δεν είναι κάτι μεγάλο που μ' ενοχλεί στην Αθήνα, είναι πολλά μικρά πράγματα που στο σύνολό τους χαλάνε την εμπειρία στην πόλη. Είναι όλα αυτά που εμείς έχουμε ονομάσει καθημερινότητα με στόχο να τα αντιμετωπίσουμε συνολικά γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουμε να τους δώσουμε μια πραγματικά οριστική λύση ώστε να γίνει η Αθήνα λειτουργική πόλη.

-Μένετε στο Παγκράτι; Ναι, μένω στο Παγκράτι, σε μια από τις πιο παλιές γειτονιές της Αθήνας και αυτό είναι για μένα πολύ σημαντικό, αφού έτσι μπορώ να έχω μια αντίληψη από πρώτο χέρι για το τι σημαίνει να ζει κάποιος στην Αθήνα. Άλλωστε πρέπει να ομολογήσω ότι βασικό κίνητρο για την απόφασή να διεκδικήσω το Δήμο Αθηναίων ήταν αυτό ακριβώς, η Αθήνα είναι η πόλη που ζω και εργάζομαι είναι το μεράκι και το πάθος μου.

-Οι γείτονες σάς μιλούν στον ενικό από την εποχή που ήσαστε Υπουργός; Η χαρά μου είναι μεγάλη όταν με φωνάζουν με το μικρό μου όνομα, Νικήτα, ή γιατρέ. Αυτό για μένα σημαίνει πολλά.

-Ποια είναι τα χαρακτηριστικά ενός καλού Δημάρχου; Νομίζω ότι το να είναι κάποιος καλός πολιτικός δεν αρκεί για ένα Δήμο και μάλιστα γι' αυτόν της Αθήνας. Χρειάζονται πολλά παραπάνω. Χρειάζονται οργανωτικές ικανότητες. Η ικανότητα σχεδιασμού σύνθετων λύσεων που λαμβάνουν υπόψη τους πολίτες και διαφορετικές παραμέτρους που αντέχουν στο χρόνο. Κυρίως χρειάζεται απόλυτη αφοσίωση και πολλή όρεξη για σκληρή δουλειά.

«Κουράζεσαι όταν βλέπεις παντού τείχη αδιαλλαξίας»

> *«Η Κύπρος υπήρξε όμπρος κοντόφθαλμων νοοτροπιών και καιροσκοπισμών»*

ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΝΗΣ ΣΟΛΟΜΩΝΙΑΟΥ ΔΡΟΥΣΙΩΤΟΥ

ΣΚΗΡΕΣ οι δηλώσεις σας φεύγοντας πρόσφατα από την Κύπρο, για την Αμμόχωστο. Πώς μπορείτε να βοηθήσετε την κινητοποίηση της διεθνούς γνώμης για επιστροφή της κατεχόμενης πόλης; Κατ' αρχήν τίρησα την υπόθεση που είχα δώσει στον Δήμαρχο Αμμοχώστου Αλέξη Γαλανό και ήρθα στην Κύπρο για να βοηθήσω στην όσο το δυνατό πιο ηχηρή διατύπωση του δίκαιου αιτήματος των Αμμοχωσιτιών για επιστροφή στην πόλη τους. Από εκεί και πέρα και εφόσον χρειαστεί, η Αθήνα θα παίξει ρόλο μεσοσταθμική σε ευρωπαϊκό επίπεδο, παρεμβαίνοντας στην Επιτροπή Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής καθώς πιστεύω ότι δεν χωρούν άλλες καθυστερήσεις, δεν χωρά άλλη αδιαφορία από καμία πλευρά.

-Ο κόσμος κουράστηκε μετά από 33 χρόνια; Δεν μπορείς να κουράζεσαι όταν αποζητάς το δίκαιο. Κουράζεσαι όμως όταν βλέπεις παντού τείχη αδιαλλαξίας. Εμείς λέμε ότι στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα. Για το λόγο αυτό πρέπει να υπερισχύσει η δημοκρατία παντού. Τότε θα μπορούμε να μιλήσουμε και με άλλους όρους για τη συνολική επίλυση του Κυπριακού. Μέχρι τότε όμως στεκόμαστε δίπλα σας και αγωνιζόμαστε. Γι' αυτό και προσωπικά επέλεξα να σταθώ πλάι στο όραμα του Αλέξη Γαλανού ενάντια στις νοοτροπίες της λήθης, της ματαιότητας και του μαρσασιού.

-Η Αμμόχωστος είναι το κρυφό χαρτί για την Τουρκία ή οι κακοί δικό μας πολιτικοί κλεισμοί δεν άνοιξαν την κλειστή πόλη; Η μέχρι στιγμής πολιτική στο Κυπριακό έχει αποδειχθεί ότι το νησί υπήρξε όμπρος των κοντόφθαλμων νοοτροπιών, των καιροσκοπισμών, και της εσωτερικής κατανάλωσης των περισσοτέρων, αν όχι όλων, των άμεσα και έμμεσα εμπλεκόμενων μερών. Αυτό πρέπει να σταματήσει. Η Κύπρος είναι κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και πρέπει με κάθε τρόπο να ενισχύσει τη παρουσία της στις Ευρωπαϊκές δομές. Γιατί αν θέλουμε να λέμε ότι είμαστε μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης σφειλούμε όλα τα κράτη μέλη να μοιραζόμαστε και να απολαμβάνουμε τις αρχές και τις αξίες που συνθέτουν το ευρωπαϊκό γίνεσθαι. Ευρωπαϊκή Ένωση και στρατός κατοχής είναι εναντίον.

-Βλέπετε λύση του Κυπριακού; Το μεγαλύτερο πρόβλημα φοβάμαι ότι είναι στις νοοτροπίες. Για το λόγο αυτό το μείζον αναφορικά με το Κυπριακό είναι να ορίσουμε το τελικό επιδιωκόμενο αποτέλεσμα και ποια ρύθμιση είναι πράγματι προς το συμφέρον του οικονομικού και πολιτικού μέλλοντος της Κύπρου. Για να αποφύγουμε

τις όποιες καλότητες ή κόποιες, υποκριτικές ή ειλικρινείς, αναποτελεσματικές πάντως, διπλωματικές, πρωτοβουλίες που εστιάζουν μόνο πολιτικούς καιροσκοπισμούς κοντόφθαλμης εστίασης.

-Στενές είναι οι σχέσεις σας με την Κύπρο; Ναι, από το 1977 όταν την επισκέφθηκα για ιατρικό συνέδριο. Τότε γνώρισα για πρώτη φορά τον Βάσο Λυσαριδίδη, πρόεδρο τότε των γιατρών της Κύπρου.

Δημιούργησα πολλούς φίλους, από τον Νίκο τον ταξιτζή από τα κατεχόμενα, παλιούς συμφοιτητές, αλλά και ανθρώπους από τον επικερμηματικό κόσμο.

-Ζήσατε ως ευρωβουλευτής την πορεία ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση; Επί πέντε χρόνια 1994-1999 ήμουν μέλος της μικτής επιτροπής Κύπρου και Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Αξέχαστες ημέρες, γεμάτες αγωνία αλλά και πείσμα...

Όνειρο χωρίς δημιουργία είναι ουτοπία

-Όταν ανατρέχετε στο παρελθόν, στα παιδικά σας χρόνια, πού σταματάτε; Στην έλλειψη του πατέρα, λόγω επαγγελματός. Ήταν ναυτικός, έλειπε πολύ καιρό.

-Πώς ήταν η ζωή στην Άνδρα; Αξέχαστη.

-Τι είδους παιδί ήσαστε; Όχι και τόσο βολικό.

-Τι θέλατε να γίνετε μεγαλύτερος; Γιατρός.

-Πώς ήταν τα φοιτητικά χρόνια στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών; Όμορφα, ξέγνοιαστα.

-Γιατί επιλογή ειδικότητας Ακτινοθεραπεία-Ογκολογία; Επειδή αγαπώ τον άνθρωπο.

-Πώς είναι να εξαρτάται η ζωή ανθρώπων από εσάς; Μεγάλη κουβέντα αυτή...

-Πώς βιώνεται η απώλεια ενός ασθενούς; Υπάρχουν πολλές στιγμές που μένουν ανεξίτηλες στη μνήμη μου. Στιγμές που δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσω. Ανάμεσά τους η «κραυγή» ενός 17χρονου παιδιού που λίγο πριν τελειώσει από καρκίνο μου έλεγε «μη μ' αφήσεις να πεθάνω» ή την υπερηφάνεια της Μελίνας στις δύσκολες στιγμές της αρρώστιας της. Εκείνο όμως που δεν θα ξεχάσω ποτέ είναι η αγάπη των ασθενών μου.

-Εξοικειώθηκα με το θάνατο; Αν και ο θάνατος στη διάρκεια της θητείας μου, χτυπούσε σχεδόν καθημερινά την πόρτα, η καρδιά και το μυαλό μου δεν μπόρεσε να εξοικειωθεί ποτέ με την ιδέα. Με συνθλίβει η απουσία και το κενό που αφήνει κάποιος όταν φεύγει...

-Λένε ότι οι γιατροί είναι οι χειρότεροι ασθενείς. Αληθές; Νομίζω, ναι.

-Αυτά που λέτε στους ασθενείς για πρόληψη εσείς τα εφαρμόζετε; Ασφαλώς, πλύνω δυο-τρεις φορές τον ταγιέρου.

-Ποιος είναι ο κόσμος του Νικήτα Κακλαμάνη; Δεν είναι διαφορετικός από τον κόσμο του ανθρώπου της διπλανής σας πόρτας.

-Τι σας ξεκουράζει; Μια ολόκληρη μέρα με τους γονείς μου που μου λείπουν γενικά πολύ λόγω των αυξημένων υποχρεώσεών μου, χαλαρές βραδιές σε ταβερνάκια με φίλους, μια καλή θεατρική παράσταση.

-Σας ακυρωλίζουν κάποια πράγματα από το παρελθόν; Δεν δημιουργώ δεσμεύσεις ή εξαρτήσεις κι έτσι δεν αικλωατίζομαι.

-Απολαμβάνετε τις κοσμικές εμφανίσεις; Όχι πάντα.

-Από μουσική τι ακούτε; Από Σωτηρία Μπέλλου μέχρι Μπομπ Ντ'όλαν.

-Διαβάζετε; Ναι διαβάζω, και μάλιστα ένα βιβλίο που όχι μόνο είχα την ευκαιρία να διαβάσω αλλά και να παρουσιάσω, ήταν της καλής μου φίλης και δημοσιογράφου Αλεξάνδρας Σόλακα με τίτλο «Κοιμόταν μαζί τους». Πρόκειται για δεκαέξι αυτοτελείς και ολοζώντανες ιστορίες που θα μπορούσαν να συμβούν στον καθένα δίπλα μας ή ακόμα και σε μας του ίδιους.

-Καταφέρατε στη ζωή ό,τι είχατε ονειρευτεί; Θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό και αν δεν κατάφερα να πραγματοποιήσω ό,τι ονειρεύτηκα κατάφερα να χαίρομαι ό,τι πραγματοποιήσα...

-Ονειρεύεστε; Αν δεν ονειρευόμασταν δεν θα μοιραζόμασταν το όραμά μας για δημιουργία. Γιατί όνειρο και δημιουργία πάνε μαζί, γιατί δημιουργία χωρίς όνειρο είναι απλή διεκπεραίωση και όνειρο χωρίς δημιουργία είναι ουτοπία. Το κούργιο άλλωστε ενός πολιτικού να πραγματοποιήσει το όραμά του πηγάει από το πάθος του και όχι από το αξίωμά του.

-Πότε τα όνειρα παίρνουν εκδίκηση; Τα όνειρα δεν εκδικούνται. Μόνο οι άνθρωποι.

-Ένας στόχος που περιμένει υλοποίηση; Να έχουμε υγεία. Όταν την έχουμε τότε είναι εφικτό να δημιουργούμε στόχους και να προσπαθούμε να τους υλοποιούμε

τον ίδιο ακριβώς τρόπο που εισπράττω και τα θετικά... με ψυχραιμία.

-Τι σας εκνευρίζει στην πολιτική; Τα δέντρα...

-Τι απολαμβάνετε ιδιαίτερα; Τις στιγμές με τις παρέες μου παλιές και νέες. Οι φίλοι μου στην Κύπρο το ξέρουν καλά αυτό.

-Στην πολιτική σας μήπως ως νεαρό αλλά φιλόδοξο αγροτικό γιατρό ο Ηπειρώτης πολιτικός Ευάγγελος Αβέρωφ; Ναι αυτός ο ευπατρίδης ήταν ο πολιτικός μου πατέρας. Του οφείλω πολλά...

-Ποια είναι η σχολή σκέψης της λαϊκής, πατριωτικής Δεξιάς που υπηρετείτε; Να υπερασπίζεσαι τις ιδέες σου με αξιοπρέπεια αλλά όχι με φανατισμό.

-Τι άφησε το πέρασμά σας από την Πολιτική Άνοιξη; Ήταν μια εμπειρία από την οποία απεκόμισα και πολλές θετικές αναμνήσεις. Αυτές έχω κρατήσει μέσα μου.

-Κανονοποιήστε τις βουλευτικές, υπουργικές, δημαρχιακές σας φιλοδοξίες. Υπάρχει περιπτώση να γεννηθούν και πρωθυπουργικές φιλοδοξίες; Έχω πει ξανά ότι είμαι πολιτικός, όχι επικοινωνιστής. Δεν σκοπεύω να ανεβάζω τον πήχη λίγο-λίγο για να πετύχω κάτι, περνώντας από βουλευτής-υπουργός-δήμαρχος και από δήμαρχος, τι βάλει ο νους σας. Κάτι τέτοιο είναι ψυχρός υπολογισμός. Θέλω να είμαι καλά με αυτό που κάνω και να το κάνω όσο καλύτερα μπορώ και να συνεχίσω να έχω φίλους. Φίλους και όχι ψηφοφόρους. Γιατί όσοι με στηρίζουν και στέκονται δίπλα μου από κάθε χώρο είναι φίλοι μου. Για μένα η Αθήνα και η Τοπική Αυτοδιοίκηση μου είναι αρκετά.

-Ερωτάς και πολιτικά βρισκόμαστε να έχουμε σχέση ή πρόκειται για ανίερους συμμαχίες. Όταν δεν κάνουν απιστίες, μπορεί να να συνυπάρχουν.

-Έχετε καταπληκτική φωνή. Σιγοτραγουδάτε παλιά γαλλικά τραγούδια στη δουλειά; Προτιμώ τα παλιά λαϊκά τραγούδια.

-Οι στενότεροι σας φίλοι είναι νηποιοί; Είμαι ευτυχισμένος έχω φίλους ανθρώπους της τέχνης γενικότερα. Δεν θα ήθελα να αναφέρω ονόματα χωρίς να τους ρωτήσω.

-Η σχέση σας με το θέατρο είναι σχεδόν ερωτική; Απολύτως.

-Πώς ξεκίνησε αυτή η αγάπη για το θέατρο; Ακούγοντας από μικρό παιδί, στο νησί μου την Άνδρα, το «Θέατρο στο μικρόφωνο» κάθε Κυριακή μεσημέρι στη 1.15 ακριβώς.

-Τι είναι για σας το θέατρο; Για μένα το θέατρο, η τέχνη γενικότερα με οποιαδήποτε μορφή της αποτελεί ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής μου το οποίο με ξεκουράζει μετά από μια κοπιαστική μέρα και με γεμίζει ενέργεια για την επόμενη.